HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

29 septembrie 2011 *

În cauza C-187/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Raad van State (Țările de Jos), prin decizia din 13 aprilie 2010, primită de Curte la 16 aprilie 2010, în procedura

Baris Unal

împotriva

Staatssecretaris van Justitie,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues (raportor), președinte de cameră, domnii A. Arabadjiev, A. Rosas, M. Lõhmus și doamna P. Lindh, judecători,

* Limba de procedură: olandeza.

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul A. Calot Escobar,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru domnul Unal, de A. H. Hekman și de B. Mor-Yazir, advocaten;

— pentru guvernul olandez, de doamnele C. Wissels și M. de Ree, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de domnii G. Rozet și M. van Beek, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 iulie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii (denumită în continuare „Decizia

nr. 1/80”). Consiliul de asociere a fost înființat prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 (JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10, denumit în continuare „acordul de asociere”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Unal, resortisant turc, pe de o parte, și Staatssecretaris van Justitie (secretarul de stat pentru justiție, denumit în continuare „Staatssecretaris”), pe de altă parte, cu privire la deciziile acestuia din urmă de a respinge cererea sa de modificare a condiției impuse la acordarea permisului său de ședere pe perioadă limitată și de a revoca respectivul permis.

Cadrul juridic

Reglementarea Uniunii

Acordul de asociere

3 Conform articolului 2 alineatul (1), acordul de asociere are drept scop să promoveze consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice dintre părțile contractante, inclusiv în domeniul forței de muncă, prin realizarea treptată a liberei circulații a lucrătorilor, precum și prin eliminarea restricțiilor privind libertatea de

stabilire și libera prestare a serviciilor pentru a îmbunătăți nivelul de trai al poporului turc și pentru a facilita ulterior aderarea Republicii Turcia la Comunitatea Europeană.

4 Articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 are următorul cuprins:

„Sub rezerva dispozițiilor articolului 7 referitor la accesul liber la încadrarea în muncă a membrilor familiei sale, lucrătorul turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru:

— are dreptul, în acest stat membru, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, la reînnoirea permisului său de muncă la același angajator, dacă acesta dispune de un loc de muncă;

— are dreptul, în acest stat membru, după trei ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal și sub rezerva priorității care trebuie acordată lucrătorilor din statele membre ale Comunității, să accepte o altă ofertă din partea unui angajator, la alegerea sa, făcută în condiții obișnuite și înregistrată la serviciile de ocupare a forței de muncă din acest stat membru, în cadrul aceleiași profesii;

— beneficiază, în acest stat membru, după patru ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal, de accesul liber la orice activitate salariată, la alegerea sa. [traducere neoficială]”

5 Articolul 7 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 prevede că membrii familiei unui lucrător turc încadrat pe piața muncii dintr-un stat membru care au fost autorizați să se alăture acestuia au dreptul să accepte, sub rezerva priorității care trebuie acordată lucrătorilor din statele membre ale Comunității, orice ofertă de încadrare în muncă, dacă au locuit în mod legal pe teritoriul acestui stat cel puțin trei ani.

Reglementarea națională

6 În temeiul articolului 8 litera a din Legea de revizuire generală a Legii străinilor (Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet) din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 495, denumită în continuare „Vw 2000"), un cetățean străin se află legal pe teritoriul Țărilor de Jos, dacă este titularul unui permis de ședere legală pe perioadă limitată de tipul celui menționat la articolul 14 din această lege.

7 Articolul 14 alineatul 2 din Vw 2000 prevede:

„Un permis de ședere pe durată limitată este însoțit de condiții limitative în raport cu motivul pentru care este autorizată șederea. Pot fi impuse și alte condiții. […]"

8 Articolul 16 alineatul 1 litera g din această lege permite autorităților olandeze să respingă cererea de acordare a permisului de ședere pe durată limitată, dacă solicitantul nu îndeplinește obligațiile care rezultă din condiția în legătură cu scopul șederii sale pe teritoriul Țărilor de Jos.

9 Articolul 16a alineatul 1 din Vw 2000 prevede că o cerere de modificare a unui permis de ședere pe durată limitată poate fi respinsă pentru motivele menționate la articolul 16 alineatul 1 literele b-g din această lege.

10 Potrivit articolului 18 alineatul 1 din Vw 2000:

„O cerere de prelungire a valabilității unui permis de ședere pe durată limitată în sensul articolului 14 poate fi respinsă dacă:

[…]

f. nu a fost respectată condiția limitativă sub rezerva căreia a fost eliberat permisul sau o altă condiție impusă pentru eliberarea acestui permis;

[…]”

11 În aplicarea articolului 19 din Vw 2000, permisul de ședere pe perioadă limitată poate fi revocat pentru motivul enunțat la articolul 18 alineatul 1 litera f din aceeași lege.

12 Articolul 3.51 alineatul 1 din Decretul privind străinii din 2000 (Vreemdelingenbesluit 2000, Stb. 2000, nr. 497, denumit în continuare „Vb 2000") prevede:

„Permisul de ședere pe durată limitată, în sensul articolului 14 din [Vw 2000], supus unei condiții limitative referitoare la prelungirea șederii, îi poate fi eliberat unui străin care a locuit în Țările de Jos timp de trei ani pe baza unui permis de ședere în următoarele cazuri:

a) reîntregirea familiei sau întemeierea unei familii alături de o persoană titulară a unui drept de ședere permanent;

[…]"

13 Articolul 3.51 alineatul 2 din Vb 2000 prevede că permisul de ședere poate fi acordat dacă, în cursul perioadei menționate la alineatul 1 al aceluiași articol, sunt îndeplinite condițiile de prelungire a permisului de ședere inițial.

14 Articolul 4.43 alineatul 1 din Vb 2000 prevede:

„Străinul care domiciliază în mod legal pe teritoriu în sensul articolului 8 litera a din [Vw 2000] și care nu mai îndeplinește o condiție impusă la acordarea permisului de ședere va aduce neîntârziat acest fapt la cunoștința comandantului poliției regionale în a cărei rază teritorială domiciliază."

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

15 Domnul Unal a intrat pe teritoriul Țărilor de Jos la 24 februarie 2004 pe baza unui permis de ședere provizoriu. Prin decizia din 2 septembrie 2004, acestuia i s-a acordat un permis de ședere pe durată limitată începând cu 29 martie 2004, pentru a putea locui „împreună cu partenera sa, A. M. De Sousa van der Molen". Acest permis cuprindea de asemenea mențiunea „cu drept de muncă nelimitat; nu este necesar un permis de muncă".

16 Domnul Unal a locuit împreună cu doamna van der Molen în localitatea 't Zandt (Țările de Jos).

17 Valabilitatea permisului de ședere a domnului Unal a fost prelungită la 26 iulie 2005 până la 21 aprilie 2006 și, respectiv, la 4 mai 2006 până la 1 martie 2009. Noile permise cuprindeau în continuare condiția de a locui împreună cu partenera sa și mențiunea „cu drept de muncă nelimitat; nu este necesar un permis de muncă".

18 La 8 mai 2006, domnul Unal a încheiat un contract de muncă temporară în calitate de muncitor în producție într-o întreprindere din Nunspeet (Țările de Jos), la o distanță de aproximativ 150 de kilometri de domiciliul său din 't Zandt. La 21 noiembrie 2007, a încheiat un nou contract valabil până la 21 noiembrie 2008 cu aceeași agenție de plasare a forței de muncă temporare. În temeiul acestui contract, domnul Unal a continuat să lucreze la aceeași întreprindere din Nunspeet.

19 La 4 iunie 2007, domnul Unal a solicitat schimbarea condiției care figura în permisul său „de a locui împreună cu partenera sa, A. M. De Sousa van der Molen" cu aceea „de continuare a șederii".

20 La 28 decembrie 2007, Staatssecretaris a respins această cerere pentru motivul că, începând cu 2 aprilie 2007, domnul Unal nu mai îndeplinea condiția impusă la acordarea permisului său de ședere pe durată limitată. Staatssecretaris a considerat că relația dintre domnul Unal și doamna van der Molen luase sfârșit la 2 aprilie 2007, deoarece, de la această dată, domnul Unal se mutase într-un apartament în Lelystad (Țările de Jos), în timp ce doamna van der Molen era în continuare înregistrată în Registrul de evidență a populației al localității 't Zandt.

21 Într-o altă decizie adoptată la 7 februarie 2008, Staatssecretaris a constatat că, întrucât, la 2 aprilie 2007, domnul Unal era încadrat în muncă de mai puțin de un an la același angajator, nu putea să beneficieze de prelungirea permisului de ședere în temeiul Deciziei nr. 1/80. Prin urmare, permisul său de ședere a fost revocat cu efect retroactiv de la 2 aprilie 2007.

22 Prin decizia din 31 iulie 2008, Staatssecretaris a respins reclamațiile formulate de domnul Unal împotriva deciziilor din 28 decembrie 2007 și din 7 februarie 2008. Acesta a apreciat în special că, în lipsa unor date care pot fi verificate în mod obiectiv, nu puteau fi reținute declarațiile domnului Unal conform cărora el și fosta sa parteneră ar fi locuit împreună în Lelystad, însă doamna van der Molen și-ar fi păstrat apartamentul din 't Zandt pentru eventualitatea în care nu i-ar fi plăcut să locuiască în Lelystad. O declarație scrisă prezentată de domnul Unal și întocmită de fosta sa parteneră, care confirma că relația lor nu luase sfârșit decât la o dată ulterioară, nu a fost considerată o probă suficientă.

23 Prin hotărârea din 6 iulie 2009, Rechtbank 's-Gravenhage (Tribunalul Districtual din Haga) a declarat nefondată acțiunea formulată de domnul Unal împotriva deciziei de respingere a reclamației sale. În aceste condiții, domnul Unal a declarat apel împotriva hotărârii în fața Raad van State.

24 Instanța de trimitere arată că nu este sigură că poate soluționa acțiunea principală întemeindu-se pe Hotărârea din 18 decembrie 2008, Altun (C-337/07, Rep., p. I-10323). În această hotărâre, Curtea a statuat că revocarea permisului de ședere nu are niciun efect asupra dreptului de ședere al membrilor familiei acelui lucrător în vederea aplicării articolului 7 primul paragraf prima liniuță din Decizia nr. 1/80 dacă, la data revocării, membrii familiei dobândiseră acest drept de ședere. Orice altă interpretare ar fi în contradicție cu principiul securității juridice.

25 Raad van State ridică problema dacă această jurisprudență este aplicabilă în cazul consecințelor revocării cu efect retroactiv a permisului de ședere al unui lucrător turc, având în vedere, în plus, că acesta din urmă nu s-a făcut vinovat de niciun comportament fraudulos în speță.

26 În aceste condiții, Raad van State a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 […] coroborat cu principiul securității juridice împiedică autoritățile naționale competente să revoce permisul de ședere al unui lucrător turc, în situația în care nu există un comportament fraudulos al acestuia, cu efect retroactiv de la data la care nu mai există motivul pentru acordarea permisului de ședere prevăzut în dreptul național, dacă această revocare intervine după expirarea termenului de un an stabilit prin articolul 6 alineatul (1) prima liniuță?”

Cu privire la întrebarea preliminară

27 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile naționale competente să revoce

permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv de la data la care nu mai există motivul pentru acordarea permisului de ședere prevăzut în dreptul național, în condițiile în care nu există niciun comportament fraudulos al respectivului lucrător, iar revocarea permisului intervine după expirarea termenului de un an de încadrare legală în muncă prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță.

28 Drepturile conferite lucrătorilor turci prin dispozițiile articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 sunt extinse în mod treptat în raport cu durata încadrării în muncă în mod legal și au ca scop consolidarea progresivă a situației persoanelor în cauză în statul membru gazdă (a se vedea în special Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Sedef, C-230/03, Rec., p. I-157, punctul 34).

29 După cum reiese din articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, lucrătorul turc are dreptul să continue să desfășoare o activitate salariată la același angajator.

30 Conform jurisprudenței Curții, efectul util al acestui drept implică în mod necesar existența unui drept corelativ de ședere în favoarea celui în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 7 iulie 2005, Dogan, C-383/03, Rec., p. I-6237, punctul 14).

31 Legalitatea încadrării în muncă a unui resortisant turc în statul membru gazdă, în sensul articolului 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80, presupune o situație stabilă, și nu precară pe piața muncii din statul membru respectiv și implică, în această privință, un drept de ședere necontestat (Hotărârea din 16 decembrie 1992, Kus, C-237/91, Rec., p. I-6781, punctul 22, și Hotărârea Altun, citată anterior, punctul 53).

32 În speță, este cert că termenul de un an de încadrare legală în muncă prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 a început să curgă la 8 mai 2006, dată la care domnul Unal și-a început activitatea ca lucrător salariat. Decizia Staatssecretaris prin care i s-a refuzat modificarea condiției care figura în permisul său „de a locui împreună cu partenera sa, A. M. De Sousa van der Molen" a fost adoptată la 28 decembrie 2007, respectiv la mai bine de un an și jumătate de la începutul activității salariate a domnului Unal la același angajator. Cu toate acestea, refuzul s-a întemeiat pe faptul că, având în vedere că relația dintre domnul Unal și doamna van der Molen luase sfârșit la 2 aprilie 2007, reclamantul din acțiunea principală nu mai îndeplinea, de la acea dată, condițiile impuse la acordarea permisului său de ședere.

33 Atât decizia din 28 decembrie 2007, cât și cea din 7 februarie 2008 de revocare a permisului de ședere au produs efecte retroactive de la 2 aprilie 2007, și anume, înainte ca domnul Unal să fi împlinit un an de încadrare legală în muncă în Țările de Jos.

34 Guvernul olandez susține că domnul Unal nu poate beneficia de drepturile care decurg din articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80.

35 Potrivit acestui guvern, dacă în timpul primului an de încadrare în muncă un lucrător turc nu mai îndeplinește condițiile impuse la acordarea permisului de ședere, dreptul său de ședere își pierde caracterul de drept necontestat. În consecință, începând cu acel moment, perioadele în care acest lucrător a fost încadrat în muncă nu ar putea fi luate în considerare pentru dobândirea drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80. Domnul Unal nu ar îndeplini, așadar, condiția de un an de încadrare în muncă în mod legal în sensul jurisprudenței Curții.

36 Un asemenea argument nu poate fi admis.

37 Trebuie amintit că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Kus, citată anterior, Curtea a fost chemată să se pronunțe cu privire la întrebarea dacă un resortisant turc, care obținuse un permis de ședere pe teritoriul unui stat membru pentru a se căsători cu o cetățeană din acel stat și care lucrase mai mult de un an la același angajator în temeiul unui permis de muncă valabil, avea dreptul la reînnoirea permisului său de muncă în temeiul articolului 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80, chiar dacă, la momentul la care s-a soluționat cererea de reînnoire, căsătoria sa era deja desfăcută.

38 În hotărârea menționată, Curtea a constatat, mai întâi, că, în temeiul articolului 6 alineatul (1) prima liniuță, este suficient ca un lucrător turc să fi fost încadrat în muncă în mod legal pentru o perioadă mai mare de un an pentru ca să aibă dreptul la reînnoirea permisului său de muncă la același angajator, având în vedere că această dispoziție nu impune, în privința recunoașterii acestui drept, vreo altă condiție precum împrejurările în care a fost obținut dreptul de intrare sau dreptul de ședere (Hotărârea Kus, citată anterior, punctul 21).

39 Pe baza acestei constatări, Curtea a statuat că un lucrător turc care a fost încadrat în muncă o perioadă mai mare de un an pe baza unui permis de muncă valabil trebuie să se considere că îndeplinește condițiile prevăzute la respectivul articol 6 alineatul (1) prima liniuță, chiar dacă permisul de ședere i-a fost acordat inițial pentru un alt scop decât desfășurarea unei activități salariate (Hotărârea Kus, citată anterior, punctul 23).

40 Trebuie astfel să se verifice dacă perioada de muncă desfășurată de domnul Unal de la 8 mai 2006 până la 7 mai 2007 permite să se considere că acesta îndeplinește condiția de un an de încadrare legală în muncă, în sensul articolului 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80, în pofida faptului că relația dintre domnul Unal și doamna van der Molen a luat sfârșit, după cum se pretinde, la 2 aprilie 2007.

41 În stadiul actual al dreptului Uniunii, Decizia nr. 1/80 nu aduce atingere în niciun fel competenței statelor membre de a-i refuza unui resortisant turc dreptul de a intra pe teritoriul lor și de a fi încadrat într-un prim loc de muncă remunerat. Această decizie nu se opune, în principiu, nici ca respectivele state să reglementeze condițiile încadrării sale în muncă până la expirarea termenului de un an prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1997, Günaydin, C-36/96, Rec., p. I-5143, punctul 36).

42 Articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 nu poate fi totuși interpretat astfel încât să permită unui stat membru să modifice în mod unilateral întinderea sistemului de integrare progresivă a resortisanților turci pe piața muncii din statul membru gazdă, privând un lucrător care a fost admis pe teritoriul său și care a desfășurat în mod legal o activitate economică reală și efectivă în mod neîntrerupt o perioadă mai mare de un an la același angajator de beneficiul drepturilor pe care cele trei liniuțe ale acestei dispoziții le conferă în mod treptat, în funcție de durata desfășurării unei activități salariate (a se vedea Hotărârea din 26 noiembrie 1998, Birden, C-1/97, Rec., p. I-7747, punctul 37).

43 O astfel de interpretare ar avea drept consecință să golească de conținut Decizia nr. 1/80 și să o lipsească de orice efect util (a se vedea Hotărârea din 19 noiembrie 2002, Kurz, C-188/00, Rec., p. I-10691, punctul 55).

44 Redactarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 este generală și necondiționată, întrucât nu prevede posibilitatea statelor membre de a limita drepturile pe care această dispoziție le conferă în mod direct lucrătorilor turci (a se vedea în special Hotărârea Birden, citată anterior, punctul 38).

45 În această privință, Curtea a statuat deja că perioadele în care un resortisant turc a fost încadrat în muncă în temeiul unei autorizații de ședere care nu i-a fost acordată decât ca urmare a unui comportament fraudulos, care a condus la o condamnare, nu se întemeiază pe o situație stabilă și trebuie considerate ca fiind efectuate cu titlu

precar, ca urmare a faptului că, în cursul perioadelor respective, persoana în cauză nu a beneficiat în mod legal de un drept de ședere (a se vedea în special Hotărârea din 5 iunie 1997, Kol, C-285/95, Rec., p. I-3069, punctul 27, și Hotărârea din 11 mai 2000, Savas, C-37/98, Rec., p. I-2927, punctul 61).

46 În mod similar, un lucrător turc nu îndeplinește condiția de a fi încadrat în muncă în mod legal în statul membru gazdă atunci când a desfășurat această activitate profesională pe baza unui drept de ședere care nu i-a fost recunoscut decât prin efectul unei reglementări naționale care îi permitea să aibă reședința temporară în acel stat în cursul procedurii de acordare a permisului de ședere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 1990, Sevince, C-192/89, Rec., p. I-3461, punctul 31, și Hotărârea Kus, citată anterior, punctul 18).

47 Reiese din cuprinsul punctelor 45 și 46 din prezenta hotărâre că încadrarea în muncă a unui resortisant turc în temeiul unui permis de ședere obținut ca urmare a unui comportament fraudulos, care a condus la o condamnare, sau în temeiul unei autorizații de ședere provizorii care nu este valabilă decât până la adoptarea unei decizii definitive cu privire la dreptul său de ședere nu poate crea drepturi în beneficiul acestui resortisant în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

48 Cu toate acestea, din decizia de trimitere, precum și din însuși modul de formulare a întrebării preliminare reiese că, în acțiunea principală, domnul Unal nu s-a făcut vinovat de niciun comportament fraudulos.

49 În plus, acesta nu beneficia în Țările de Jos de o autorizație de ședere temporară, ci de un permis de ședere care îi permitea să desfășoare în mod liber o activitate salariată. Astfel, este cert că domnul Unal a respectat actele cu putere de lege și normele administrative ale statului membru gazdă referitoare la intrarea pe teritoriu, cât și la încadrarea în muncă.

50 În aceste condiții și după cum a arătat avocatul general la punctul 52 din concluzii, refuzul de a admite că domnul Unal a fost încadrat în muncă în mod legal în Țările de Jos mai mult de un an ar încălca principiul general al respectării drepturilor dobândite, consacrat de jurisprudența Curții. Potrivit acestui principiu, atunci când un resortisant turc poate în mod valabil să se prevaleze de drepturi în temeiul unei dispoziții a Deciziei nr. 1/80, aceste drepturi nu mai depind de menținerea împrejurărilor care le-au dat naștere, o condiție de această natură nefiind impusă prin această decizie (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2010, Bozkurt, C-303/08, Rep., p. I-13445, punctul 41).

51 De altfel, această concluzie este susținută de jurisprudența Curții, astfel cum a fost dezvoltată în Hotărârea Altun, citată anterior. În această hotărâre, Curtea a declarat că, ținând seama de legătura care există între drepturile de care dispune un lucrător turc în temeiul Deciziei nr. 1/80 și cele pe care membrii familiei sale, care au primit autorizația de a i se alătura, le pot invoca în temeiul articolului 7 din această decizie, un comportament fraudulos al acestui lucrător poate produce efecte în sfera juridică a membrilor familiei sale. Cu toate acestea, Curtea a precizat că aceste efecte trebuie apreciate la data adoptării de către autoritățile naționale din statul membru gazdă a unei decizii de revocare a autorizației de ședere a lucrătorului respectiv (Hotărârea Altun, citată anterior, punctele 56 și 57). Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 59 din această hotărâre, autoritățile competente trebuie să verifice dacă membrii familiei au dobândit, la acea dată, un drept propriu de acces la piața muncii în statul membru gazdă și, în mod corelativ, un drept de ședere în acest stat. Curtea a adăugat la punctul 60 din respectiva hotărâre că orice altă soluție ar fi contrară principiului securității juridice.

52 În consecință, perioadele în care reclamantul din acțiunea principală a fost încadrat în muncă ulterior obținerii autorizației de ședere trebuie considerate că îndeplinesc condiția de un an de încadrare legală în muncă în sensul articolului 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80.

53 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile naționale competente să revoce permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv de la data la care nu mai există motivul pentru acordarea permisului de ședere prevăzut în dreptul național, în condițiile în care nu există niciun comportament fraudulos al respectivului lucrător, iar revocarea permisului intervine după expirarea termenului de un an de încadrare legală în muncă prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 6 alineatul (1) prima liniuță din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere instituit prin Acordul de asociere între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, trebuie interpretat în sensul că se opune ca autoritățile naționale competente să revoce permisul de ședere al unui lucrător turc cu efect retroactiv de la data la care nu mai există motivul pentru acordarea permisului de ședere prevăzut în dreptul național, în condițiile în care nu există niciun comportament fraudulos

al respectivului lucrător, iar revocarea permisului intervine după expirarea termenului de un an de încadrare legală în muncă prevăzut la articolul 6 alineatul (1) prima liniuță.

Semnături